

Eg var so óhugalig og orkaði simpulten ekki. Eg kendi meg troytta. So ein dagin visti eg, at eg vildi steðga

– Eg minnst at country-kongurinn, Hallur Joensen, hevði umvælt húsini hjá sær á Nólsoyar Pálgøtu í Klaksvík. Hann hevði eina stilass-konsert, áðrenn stilassið varð tikið niður. Tað oysti niður hendan dagin. Mostur mín og Hallur eru grannar, og eg fór oman í kjallaran hjá henni við klæðum, sum øll kundu koma at fáa sær. Fólk komu inn at skifta í turr endurnýtsluklæðir og fóru heim við sínum egnu klæðum í posa, sigur hon frá.

– Stutt eftir tað, á Summarfestivalinum, hevði eg aftur opið hjá mostur míni, og tá spurdi hon meg, um eg ikki hevði hug at vera verandi har. Tað vildi eg fegin, og byrjaði ein handil inni hjá mostur míni, har eg seldi alt fyri fimm krónur, leggur hon aftrat.

Tað kennist, sum fekk eg eini boð frá Várharra um at traðka til. Eg føli, sum okkurt koyrir á meg. Eg simpulten brenni fyri hesum

– Hetta navnið hongur við enn. Eg hoyri ofta fólk siga hetta, tá tey eru í handlinum, og onkur ringir og spyr, hvar tey eru. Í fimmkrónu handlinum, siga tey so, flennir Margreth Dalsenni.

– Tað komu nógv fólk inn. Men tað gekk ikki long tíð, áðrenn hølið varð ov lítið, tí eg hevði so nógv klæðir. Eg fór í býin at leita eftir hølum, men leigan er kostnaðarmikil. Eg hevði onga inntøku. Eg fann tó hølið á Klaksvíksvegnum í november 2012 – háltannað ár seinni, greiðir hon frá.

Tá Margreth Dalsenni hevði fingist við at býta og selja klæðir bíliga í eina tíð, stovnaði hon ein rótikassa á Facebook. Tá var einki føroyskt sölutorg á væl umtókta sosiala miðlinum. Hon hevði nakrar ymskar rótikassar har, og síðani varð sölusíðani

dals.fo eisini stovnað. Hon var sera virkin og vælumtókt í nøkur ár, áðrenn fólk í høvuðsheitum aftur fóru at nýta rótikassarnar á Facebook.

Spurd um, hví hon valdi at brúka so nógv tíð og orku til at fáa til vega og síðani selja endurnýtslu klæðir og lutir fyri ein bíligan penga, veit Margreth Dalsenni snøgt sagt ikki ordiliga, hvat svarið er.

– Eg veit veruliga ikki, sigur hon, og hugsar seg væl um eina løtu. Síðani er kvirt í kaffi-krókinum í Dals Vøruhúsi eina løtu, har vit báðar sita og prátta, áðrenn hon leggur aftrat.

– Tað kennist, sum fekk eg eini boð frá Várharra um at traðka til. Eg føli, sum okkurt koyrir á meg. Hetta er ikki fyri inntøkuna. Tað melur sum oftast bara runt. Eg havi einki yvirskot. Eg áni ikki